

**TAJOMSTVO
DRAČEJ STENY**

JOZEF ŽARNAY

artis
omnis

TAJOMSTVO DRAČEJ STENY

TAJOMSTVO DRAČEJ STENY

JOZEF ŽARNAY

artis
omnis

© Jozef Žarnay 1973, 2024

Cover, Illustrations, Layout © Sendy Fiala 2024

Slovak Edition © Artis Omnis 2024

ISBN 978-80-8201-265-4

PRVÝ DIEL

PRVÁ ČASŤ

BOMBA NA HODINE DEJEPISU

alebo kapitola prvá, v ktorej sa predstavujú traja mušketerieri

Poznáte príbehy troch mušketerierov? Ak áno, potom viete aj to, že traja mušketerieri boli v skutočnosti štyria. To my, noví traja mušketerieri, sme oveľa dôslednejší – do troch narátať vieme a nikoho štvrtého do spolku priberať nemienime. My, to sme: Vilo Čerňan, Fero Vrabc a moja maličkosť, jediný všedný typ z našej trojice.

Vilo Čerňan je pre pozorovateľa veľmi zaujímavá postava. Stredne vysoký a vždy strapatý, s hnedými očami za dosť hrubými sklami okuliarov väčšinou vyzerá ako zasnený. Cudzí človek pri rozhovore s ním musí nevyhnutne nadobudnúť dojem, že Vilo sa už-už chystá zaspáť. Všetko robí tak pomaly a rozvláčne, akoby práve usínal. Tento záver však vonkoncom nie je pravdivý – práve v tomto stave je Vilo najsústredenejší. Zvyčajne býva poslednou nádejou spolužiakov i učiteľov. V prípade potreby vystúpi z ulity zdanlivej nečinnosti a spoľahlivo rieši nastolené problémy. Jeho koníčkami sú od malička prírodné vedy. Vilo je poriadny a presný ako málokto. Patrí k tomu vzácnemu typu ľudí, ktorí môžu aj potme siahnuť medzi svoje veci a hneď prvým hmatom vylovia to, čo potrebujú.

Fero Vrabc je jeho pravým opakom. Je bystrý, ale strašne neposedný a na svoju vlastnú škodu väčšinou aj nerozvážny. Najťažšie je preňho sústrediť sa na určitú vec – ak sa niekde niečo pohne, zákonite musí byť pri tom medzi prvými, no jeho záujem zvyčajne raz-dva ochabne. Tak si počína aj v škole, preto má známky oveľa horšie, než by mohol mať. Pri odpovediach býva nervózny – pohadzuje hlavou, žmurká očami, prešľapuje z nohy na nohu a tvári sa, akoby sa mu diala krivda. V neporiadnosti sa mu azda nikto nevyrovná. Ak napríklad hľadá nožík, zaručene ho nenájde a márne sa snaží rozpamätať, kam ho naposledy

položil. Objaví ho, až keď raz bude márne hľadať ceruzu – možno spolu s ponožkami zastrčený do herbára¹.

No a ja? Volám sa Stano Turčín – aj keď ma každý volá Stanino – a ja nie som v ničom naj... Podľa vyjadrenia triedneho sa nachádzam niekde medzi Vilovou rozvážnou inteligenciou a Ferovou neskrtnou živelnosťou. Hoci sme rozdielni, kamarátíme sa spolu už päť-šesť rokov. Na prstoch jednej ruky by sa dali spočítať dni v roku, keď nie sme spolu, takže o našom priateľstve sa vie v celom mestečku.

Áno, áno, dobre ste rozumeli, v mestečku! Lebo uplynul už presne rok odvtedy, čo sa Horná a Dolná Lehota, ako i prílahlá Lehôtka spojili v jedinú obec. Vyše týždňa trvali spory, ako nazvať novovzniknuté mesto – lebo o tom, že to má byť mesto, nemal nikto ani najmenšie pochybnosti! Ktorýsi z kompetentných, zrejme obdarený veľkou dávkou fantázie (a ešte väčšou dávkou domácej slivovice), navrhol supermoderný názov – Atómová Lehota. Starý Huščava, bývalý bubeník z Lehôtky, síce utrúsil, že vzhľadom na povážlivý stav našich všetkých dvoch ulíc bolo by primeranejšie novú obec pokrstiť na Čaptavú Lehotu, a jeho kmotra, stará Blažková, navrhla ešte znevažujúcejšie pomenovanie Veľké Ožranovce, no ich návrhy nik nebral vážne. S neopísateľným jasotom všetci prijali ten prvý. Koniec koncov, sami uznajte, keď sa neďaleké Kocúrkovo mohlo premenovať na Elektrónkovo, prečo by sa naše rodisko nescelo volať Atómová Lehota?

Ešte všeličo chýba v našom hrdom mestečku; napríklad chodníky, pouličné osvetlenie, asphaltka, železničná stanica i ďalšie podobné detaily. Žiaľ, čo nechýba, je škola. Stojí uprostred mesta, akurát na polceste medzi niekdajšou Hornou a Dolnou Lehotou, aby sa predišlo zbytočným hádkam. Jej budova susedí z južnej strany s budovou s pyšným názvom „Hotel u Zeleného jeleňa“, ktorý nás často privádza k hlbokomyseľným úvahám o tom, kde žijú tieto jedinečné živočíchy.

Severným susedom školy je mestský úrad, ktorého poloha je aspoň pre nás žiakov výhodná. Rôzne stránky, len čo si vybaví svoje úradné záležitosti, si to zvyknú zájsť osláviť do krčmy (lebo napriek svojmu sľubnému názvu „Hotel u Zeleného jeleňa“ ničím iným nie je). Takí veselší sa obvykle zatúlajú aj do školy, čím nám neraz spestria všedné chvíle školského života. náš školník, ujo Dofrasa – takto sme ho potajomky nazvali pre jeho najpoužívanejšie citoslovce, v skutočnosti sa volá Dolník – už za tie roky získal nenapodobiteľnú zručnosť vo vypre-

vádzaní takýchto návštevníkov a pokúša sa, zatiaľ bezvýsledne, dostať k platu rizikový príplatok.

Nerád by som, keď už tak dopodrobna rozprávam, zabudol povedať, že v Atómke – ako sme si skrátili pomenovanie nášho bydliska – máme aj predajňu Rôzneho tovaru a prastarú budovu pošty, ktorá môže svojím vekom konkurovať azda i pyramídam faraónov.

Hneď za školou sa začínajú lesy. Na čokoľvek iné sa môžeme sťažovať, len nie na nedostatok lesov. Ako zelené more sa tiahnu až k horizontu a len miestami ich pretŕhajú väčšie či menšie skalné útvary. Najmohutnejším z nich je Dračia stena, ktorú je dobre vidieť aj zo školských okien. Nuž, a bola to práve ona, čo priniesla zásadný zvrat do našich životov a vrhla nás troch do víru vzrušujúcich a neuveriteľných udalostí. Pritom sa to všetko začalo celkom nenápadne a nevinne...

V trinástom roku svojho života som bol bezpochyby už svetaskúseným človekom. No hoci som za ten čas videl nemálo začudovaných, prekvapených i ušasnutých tvárí, nemyslím, že by som kedykoľvek predtým uzrel natoľko vyjavený pohľad, aký vrhol na Fera Tóno Mlynkár, najlepší žiak našej triedy. Prihodilo sa to na konci veľkej prestávky. Čupel som v poslednej lavici a nadzvukovou rýchlosťou dopisoval úlohu z matematiky, keď Fero s plnými ústami, no ináč úplne pri zmysloch, vyhlásil: „Dnes sa prihlásim odpovedať z dejáku!“

Práve tento výrok spôsobil úžas v radoch prítomného obecnstva a škrabanec v mojom zošite. Tónovi zaskočila desiata a nasledujúcu minútu sme trávili tým, že sme ho striedavo búchali po chrbte a podávali mu poháre s vodou, zatiaľ čo postihnutý sprevádzal našu ľudomilnú činnosť kľčovitým kašľom. Totiž, aby to bolo jasné, odkedy svet svetom stojí, Fero sa nikdy z vlastnej iniciatívy neprihlásil a každého, kto tak robil, považoval za šplhúňa a dobre že nie za svojho osobného nepriateľa. Matematiku sme od zvedavosti sotva prečkali.

Nadišiel dejepis a s ním zázrak – Fero sa vlastnoručne prihlásil a vyfasoval jednotku ako hrom. To by sme asi aj prežili, ale všetkých nás šokoval spôsob, akým si Fero túto známku vybojoval. On, úhlavný nepriateľ akéhokoľvek učenia naspamäť, plynne a bezchybne celú kapitolu odrecitoval od slova do slova!

Keď učiteľ konečne prestal lapať vzduch, zmätene si odkašlal a riekol: „Mhm... vidíš, vidíš, Vrabec! Ak chceš, dokážeš sa aj výborne pri-

praviť. Hoci... ehm... nie je veru najsprávnejšie učiť sa látku naspamäť. Lepšie by bolo...“

„Súduh² učiteľ!“ ohradil sa Fero dotknuto. „Veď ja som sa neučil naspamäť! Učivo som si prečítal len raz!“

Ktosi v zadnej lavici, mohol by som odprisahať, že to bol Lojzo Buk, Ferov najväčší spojenec v neučení, sa nevychované zachechtal, načo trieda vybuchla smiechom. Výnimku tvorilo len zopár najzúrivejších bifľošov – tí ozeleneli od závidosti, že im sa nikdy nepodarilo dospieť k takému stupňu dokonalosti, akým sa dnes preukázal Fero.

Po zvonení sme obklopili Fera a Lojzo posmešne prehodil: „Tak čo, ty čudo ušaté? Ako dlho si sa včera bifľoval!“

„Ako dlho som sa čo?“ vystrel sa Fero a položil aktovku na lavicu. „Skús to povedať ešte raz!“

Zdalo sa, že sa tí dvaja pustia do seba, lebo Lojzo tiež nebol z mäkkého cesta. Chvíľu sa na seba dívali ako pes a mačka, vtom však zaznel spoza našich chrbtov vyrovnaný Vilov hlas: „Lojzo, buď ticho. Fero sa nič nedrel.“

„Bol si včera s ním?“ zháčil sa Lojzo.

„Áno. Celé poobedie, ako vždy.“

Bác! Diskusia bola beznádejne ukončená. Všetci sme odjakživa žili v skalopevnom presvedčení, že je skôr možné, aby sa Slnko premenilo na paradajku a Mesiac na tekvicový prívarok, než by Vilove ústa vyslovili akúkoľvek, čo i najnevinnejšiu lož.

Tak či tak, predsa je to len čudné, hútal som, keď sme už opäť v trojici kráčali po rozpálenej ceste. Popoludní sa Fero určite nebifľoval, ak ho Vilo tak rozhodne háji. A večer? Večer veru ani toľko, veď bol u nás. Odišiel až pred desiatou. Že by sa učil potom? V noci? Blbosť – akurát Fero! Moja neinformovanosť ma škrela dvojnásobne, lebo práve včera poobede som bol nútený navštíviť s rodičmi jednu vzdialenú príbuznú v Elektrónkove, vyše hodiny tam meravo sedieť a tváriť sa spôsobne, i keď ma žralo, že kvôli tej nudnej oslave nemôže byť naša parta poko-pe.

Napokon som nevydržal a dôverne som sa naklonil k Ferovi: „Počuj – a teraz mi povedz, ako si sa vlastne včera učil?“

„Normálne! Boli sme s Vilom pod Dračou stenou, posedel som si zo tri minúty na skalách a raz som si prečítal celé učivo. A už ma s tým viac neotravujte!“ odvrkol podráždene.

„Prídeš dnes aj ty?“ dodal o chvíľu zmierlivo.

Prikývol som. Nemôžem tvrdiť, že by ma jeho odpoveď uspokojila. Nechcel som však byť dotieravý, a hoci ma zvedavosť priam zožierala, už som sa na nič nespytoval.

DRAČIA STENA

**alebo kapitola druhá, v ktorej sa schyľuje k bitke,
no končí sa celkom ináč**

Dávno pradávno, pred mnohými a mnohými rokmi, keď ešte ani pradedovia našich pradedov neboli na svete, spustili sa na krajinu traja draci. Noc zažiarila jasným svetlom a ľudia si od hrôzy zabárali tváre do perín – po oblohe križovali nevídané blesky, prúd zelených plameňov stekal z nich k zemi, z hôr i dolín zaznievalo dunenie a rachot. Draci prileteli na ohnivých vozoch, blčiacich na oblohe ako malé slnká, a všetky živly sa rozbesnili, keď tieto hromové vtáky zastali uprostred podolí. Tri dni a tri noci vládli mocnosti pekelné – krajom sa tmolili dvojnohí i viacnohí diabli a údajne vtedy sa objavil v okolí i legendárny zelený jeleň. Tretej noci nastalo opäť prenáramné dunenie – draci vzlietli v ohnivej smršti, zem pukala a jej útroby sa roztvárali, stáročné duby sa pod náporom víchrice váľali ako trstiny, horúčava spaľovala lesy a rieky i potoky vreli. Na nebi sa blčiace ohne čoskoro zmenili na jagavé perly, ktoré sa onedlho stratili medzi hviezdami. Skala, z ktorej draci odlietali, rozčesla sa pod úderom ich chvostov nadvoje...

Približne toto tvrdia prastaré ľudové povesti o pôvode názvu Dračej steny. Podľa inej verzie však odleteli preč iba dva šarkany – tretí vraj zostal uväznený v skalách, kde dodnes vyčkáva na svojich osloboditeľov, ktorých odmení úžasnou čarodejnou mocou...

Cesta k Dračej stene cez les trvá priemernému chodcovi dvadsať minút, no ja som priletel na lúčku pod dvojskalou ani nie za desať. Vila som našiel hneď – ležal na bruchu, hlavu si podopieral dlaňami a predstieral, že pozerá do učebnice literárnej výchovy. V momente som stratil náladu – prišla mi na um veľmi dlhá báseň, ktorú sme sa mali na

zajtra naučiť. S povzdychom som klesol vedľa Vila do trávy a uprel pohľad na Fera.

Sedel na okrúhlejšej kamennej plošinke, priamo v Dračej stene, v rukách držal knihu a hlavou sa opieral o skalú. Zo steny, presne za jeho temenom, ústil tmavý a úzky otvor. Podobných bolo v okolitých skalách nespočetné množstvo a už neraz sme sa pokúšali do nich dostať, lenže všetky boli príliš tesné aj pre nás.

Odrhol som zrak od steny a pustil sa do učenia. Prečítal som ledva odstavce, keď zaznelo dupnutie – Fero zoskočil z vyvýšeniny a kráčať k nám.

„Tváriš sa, akoby si to už vedel!“ zasmial som sa.

„... sa vie, že to už viem,“ mávol ľahostajne rukou.

„Čo vravíš?“ strhol sa Vilo. „Nemožné!“

„Neveríš? Počúvaj!“ Fero zaplesol knihu a bez jediného zaváhania odrecitoval celú báseň.

„Teda, Fero...“ Vilo pokrútil hlavou. „Vieš... začínam si myslieť, že... že Lojzo mal pravdu. Naučil si sa to už predtým a teraz sa chceš vyťahovať.“

„Tyyy,“ pretiahol Fero. „Keby mi to povedal niekto iný...“

„Nechaj ma dohovoriť! Veď si zober – prišli sme sem spolu, naraz sme sa tu začali učiť. A teraz ja neviem ani druhú strofu, a ty už všetkých štrnásť? Máš nás za bláznov? Nehnevaj sa, ale na to ti už nenaleťme!“ Oči mu zaiskrili hnevom. Zriedkavo búrlivý prejav inokedy tak vyrovnaného Vila zrejme na Fera zapôsobil. Pár sekúnd nás premeriaval pohľadom, ktorý mal pravdepodobne vyjadriť urazenú dôstojnosť, vzal knihu a prudko ju otvoril vzadu.

„Vidíte tento článok? Dávajte pozor!“

Hodil sa k nám na zem. Kriticky sme naňho hľadeli, ako hltá očami riadky, a sotva dočítal, Vilo mu učebnicu vybral z rúk. Fero prižmúril oči – vtedy sme ešte nechápali prečo – uviedol autora a jeho tvár nadobudla farbu dozrievajúcej višne.

„Aha,“ podpichol som ho. „Tak čo bude?“

„To... to... to je čudné,“ blábotal neúspešný recitátor. „Nechápem! Ja... ja sa asi neviem učiť poležiačky!“

Vyprskol som a Vilo utrúsil voľačo o smiešnych a naivných výhovorkách. Fero sa na nás čudne zahľadel, vzápätí sa otočil, rozbehol sa k bralám, s mačacou pružnosťou sa vyšvihol na svoje predošlé stanovisko a sadol si rovnako ako predtým.

„Veľa úspechov!“ zvolal som za ním uštipačne. Nereagoval, len sústredene cival do učebnice. Práve ma omrzelo sledovať jeho čudesné počínanie, keď zoskočil zo skaly a zamieril k nám.

„Nuž,“ zaujímal sa Vilo, ale neodtrhol pohľad od vlastnej knihy. Lenže vzápätí bol prinútený zdvihnúť hlavu a ja som tiež ostal sedieť s otvorenými ústami – Fero nám vífazoslávne odverklíkoval celý článok!

Poctivec Vilo zbledol a hlas sa mu zadŕhal od rozhorčenia: „Fero! Nechci mi nahovoriť, že si sa to naučil za dve minúty! Schválne si sa to naučil doma, tu... tu si to na nás trochu zahral a...“

„Tak, a mám už toho dosť!“ skríkol Fero a tvár mu znova zaliel ruženec. „Nič som sa doma neučil, a ak to povieš ešte raz, takú ti strelím, že...“

„Že?“ povedal som a pomaly sa zdvihol. „Vieš čo? Aj ja sa začínam nazdávať, že nás chceš stoj čo stoj ohromiť!“

Ostal stáť so spustenými rukami a pozeral na nás tak, až som začal veriť, že i pohľadom možno vraždiť. Už-už som čakal, že sa na nás vrhne a pustí sa do oboch hlava-nehlava, no práve vtedy mu vyškli z očí – slzy.

„Chlapci!“ zvolal plačky. „Prečo mi neveríte? Práve vy? Vy dvaja?!“

Vymenili sme si s Vilom začudované pohľady. Toto už veru nevyzeralo na divadlo. Fero a slzy – to tu ešte nebolo!

„Hm,“ Vilo sa zmiatol. „Prepáč. Prepáč, ale... ale ako ti máme uveriť. To s tým článkom, to je jednoducho nemožné!“

„Počkajte, mám nápad,“ spomenul som si, že som sem vlastne prišiel čítať. „Včera som kúpil detektívku. Vieš čo, Fero? Vezmi si ju, zvol si ľubovoľnú stránku a...“

Ani ma nenechal dohovoriť. Priam mi vydrapil knižku z rúk, a kým sme sa spamätali, znovu sedel na svojom kamennom sedisku. Uplynuli dve minúty...

„Tak! A teraz počúvajte!“ podal mi roztvorenú detektívku a prstom ukázal, odkiaľ začne. No a potom? Potom som sa cítil presne tak, ako dopoludnia na hodine dejepisu.

„Páni moji... keby som to nevidel na vlastné oči... a nepočul na vlastné uši... nikdy by som tomu neveril!“ Vilo zmätene pokrútil hlavou, sadol si na blízky peň, končekom jazyka si začal oblizovať pery a oči sa mu zakalili. Nezasvätený by sa nazdal, že naňho idú driemoty,

mňa to však nemohlo oklamať – Vilo nad niečím maximálne sústredene premýšľal. Obrátil som sa k Ferovi.

„Počuj... ja tomu vôbec nerozumiem. Koľkokrát si to prečítal?“

„Presne raz,“ pokrčil Fero plecami. „Vieš, Stanino, už aj mne to začína byť podozrivé. Ako je to možné, že sa v posledných dňoch niekedy tak ľahko učím?“

„Niekedy?“ spýtal sa náhlivo Vilo. „Iba niekedy? Takže to nie je vždy?“

„Kdeže!“

„A kedy?“ Vilo napoly vstal.

„Len keď sa učím tuto... vlastne tamto,“ Fero ukázal k Dračej stene. Vilo niekoľko ráz pozrel striedavo na neho a na bralá, týčiace sa nad nami, a odrazu akoby povyrástol. Nečakane vyskočil a s knihou v ruke sa rozbehol ku skale.

S rastúcim údivom som ho sledoval. Vilo dočítal stranu, zavrel knihu, zakýval na nás, postavil sa na plošinku ako herec na javisku a začal recitovať báseň. Tú istú, ktorú sa dovtedy s biednym výsledkom pokúšal naučiť! Bez jedinej chybičky!

Bezmocne som zaľal päste. Sú tí dvaja zázrační géniovia, alebo som ja beznádejný hlupák? Alebo...?!

Akoby ma čosi osvietilo! Ako zmyslov zbavený som sa vydriapal na bralo a vytrhol Vilovi knihu. Na sedenie tu bolo jediné vhodné miesto, posotil som Vila, usadil sa vo výklenku, chrbtom som sa oprel o skalu a obzrel sa mimovoľne dozadu – za hlavou mi zíval temný otvor. Roztvoril som učebnicu a začal čítať. A div divúci!!!

Mali ste už niekedy pocit, že máte v hlave dajme tomu kameru? Jednoducho, niečo také, čo úplne presne nafilmuje ľubovoľný obraz a kedykoľvek chcete, môžete si ho pustiť hoci aj odzadu. A najmä – nič, čo raz zachytí na svoj pás, sa nedá vymazať ani zabudnúť.

Keď som dočítal tú nešťastnú báseň, zo zvyku som zažmúril oči... a opäť som mal celú stránku jasne pred sebou! Každé písmenko som videl, ba ešte aj poznámky, načarbané ceruzou na okraji.

Otvoril som oči – obaja moji kamaráti sa na mňa nechápavo dívali.

„Rozumieš tomu?“ prehovoril prvý Vilo.

„Ani trochu,“ priznal som sa úprimne. „Ty azda áno?“

Vilo pokrútil hlavou.

„A čo ty?“ zoskočil som rovno Ferovi na nohu. „Ty si to objavil!“

„Áú!“ zjajkol, kopol ma a zašeptal: „To budú čary! Drak čaruje!“

„Hlúposť,“ namietol Vilo.

„Tak čo je to teda?“

Prižmúril som viečka. Znovu som uvidel do najmenších podrobností obe prečítané strany. Obraz bol natoľko verný, že som mohol recitovať báseň i odzadu. Prešiel som si dlaňou po čele a obzrel sa na Dračiu stenu: „Chalani, nech je, ako chce, nech nám hoci aj čerti pomáhajú, mne je to srdečne jedno. Rozhodujúce je, že zajtra dostanem na literatúre jednotku ako hrom!“

V JASKYNI

**alebo kapitola tretia, v ktorej sa hovorí o tom,
čo dokáže zaviniť lopta**

Mal som pravdu – až na to, že jednotky sme dostali všetci traja. Bolo celkom samozrejmé, že na druhý deň sme hneď poobede prikvitli pod Dračiu stenu, tentoraz s kompletným nákladom učebníc, a hneď sme sa pustili do prazvláštnej činnosti. Som presvedčený, že keby niekto náhodou sledoval, čo robíme, určite by sa ponáhľal zavolať do nejakého blázince, či im neutiekli traja pacienti. Striedavo, jeden po druhom, sme vystupovali na skalnú plošinku, preberajúc zaradom predmet za predmetom, knihu za knihou. Neuplynula ani polhodina a boli sme dokonale pripravení na nasledujúci deň.

Lahol som si do trávy, privrel oči a začal som v duchu listovať učebnice. Overil som si, že všetko, čo som sa popoludní, ale aj včera pod Dračou stenou naučil, si perfektne pamätám! Stačilo mi len predstaviť si patričnú stranu v patričnej učebnici a vedel som, čo som potreboval – slovíčka, články, poučky, vzorce, tabuľky, mapy, letopočty, skrátka a dobre – všetko. Bolo to omnoho presnejšie, rýchlejšie a najmä neporovnateľne spoľahlivejšie než magnetofón³ a kamerový záznam dohromady!

„No čo, Stanino?“ plesol ma po pleci Vilo a prisadol si. „Ako sa cítiš v úlohe deda Vševeda?“

„Nie najhoršie, i keď sa toho zároveň trochu bojím. Ako je to vôbec možné?“

„Neviem. Môžeš ma aj rozkrájať, ale vonkoncom to nechápem. Čary to predsa nemôžu byť... a normálne to tiež asi nebude!“

„Ozaj,“ pokračoval po chvíľke. „Necháme si to pre seba, alebo sem privedieme aj ďalších?“

„Ty čo myslíš?“

„Čože ja viem? Ale...veď nech sa majú dobre aj oni!“

„Máš pravdu. Predstav si, koľko času by tým všetci ušetrili. Nikto už nebude musieť vysedávať celé hodiny nad knihami!“

„Lenže ak sem dovedieme Kláru, Betu, Karola a ostatných biflošov, budú chcieť využiť príležitosť a začnú sa učiť dopredu celé učebnice,“ zapojil sa do debaty Fero. „Viete si predstaviť, čo to bude?“

„To nedopustíme! Zostavíme rozvrh, každému vymedzíme presný čas, a ani stotinku sekundy navyše!“

„A čo ak to niekto niekde vytresne a dozvedia sa o tom aj učitelia? Čo ak nám to zakážu? Alebo... čo ak tú skalú odvezú niekam do študovne pre veľkých a my budeme mať figu drevenú? Nebolo by múdrejšie nechať si to pre seba?“ nedal sa Fero. Ako sa zdalo, ani trochu ho nenadchýnala predstava, že jeho objav by mala využívať široká verejnosť. „Viete čo... nechajme to tak! Poďme si radšej zakopať!“

Nemusel nás dvakrát vyzývať. Aktovkami sme si vyznačili fiktívnu bránku, Fero sa postavil doprostred, hodil mi novučičkú loptu a ja som prudko vypálil – prvý a súčasne posledný raz. Lopta tesne minula náhradu ľavej žrde, zato však vletela presne do najväčšieho z otvorov v Dračej stene. Zhrozene som sa chytil za hlavu.

„Ty si teda čarostrelec! Bránku netrafí, a takú dierku hej!“ rozčuľoval sa Fero. „Choď teraz po loptu!“

„Sa ti povie! Vieš sám, že ani do jednej z týchto dier sa nedá vliezť,“ namrzene som sa vyťahal za ucho a naozaj som nevedel, kam z konopí. Už-už som začal v duchu počítateľ, čo stojí nová lopta, keď mi prišiel na pomoc Vilo.

„Počkajte, neškriepťe sa... mám nápad! Keď sme šli sem, videl som pri búde lesných robotníkov nejaké ich náradie. Čo keby sme skúsili dieru rozšíriť?“

Až dovtedy som si myslel, že je to blbosť, čo sa hovorí, že najťažšou prácou je robota v kameňolome. Ale už si to nemyslím. Skoro hodinu sme sa striedali, kým sa nám podarilo rozšíriť trhlinu o pár úbohých centimetrov. Našťastie to stačilo, aby sme sa pri troche námahy mohli cez ňu pretiahnuť.

„Fuj, to bola fuška,“ odľukoval Fero a hodil čakana do trávy. Neodpovedal som na jeho vyčítavý pohľad – masíroval som si rozboľavené svaly a oblizoval páliace dlane.

„Ideme?“ spýtal sa stručne Vilo. Zdvihol sa z pnieka, ani nečakal, čo povieme, a siahol do vaku. Musím poznamenať, že Vilo sa okrem iných predností vyznačoval aj tým, že zakaždým mal pri sebe presne to, čo práve potreboval. Takže nás vôbec neprekvapilo, keď sa v jeho ruke objavila baterka. Kľukol si na zem a štvornožky začal liezť do diery s takou samozrejmosťou, akoby to bola jeho každodenná zábava. Štveral som sa za ním, Fero sa mi teperil v päťách. Po piatich krokoch – ak sa plazenie dá počítat' na kroky – sme zabočili v takmer pravom uhle doľava. Doterajšie šero vystriedala hlboká tma, ktorá zaiste nikdy nepoznala denný jas. Priestor okolo nás bol ktovie po koľkých tisícročiach, ak nie vôbec prvý raz, narušený svetlom, i keď len úzkym lúčom baterky. Ovanul nás vlhký a ťažký vzduch.

Vilo sa pomaly vystrel. Nasledovali sme s Ferom jeho príklad a obaja súčasne sme narazili hlavami do čohosi tvrdého, hranatého a studeného. Pred očami sa mi zaiskrilo.

„Opatrne, je tu dosť nízky strop,“ upozornil nás Vilo.

„Skôr si to nemohol povedať?“ zastonal Fero. Ja som si bez slova pošúchal temeno a rozhliadol sa okolo seba.

Vilo stál rozkročmo a pomaly a systematicky pohyboval baterkou. Svetelný kužeľ kĺzal tmavou hlbinou, žltá škvrna skackala po skalách. Pôda jaskyne bola hrboľatá, pokrytá drobnými kamienkami a na miestach, kde z klenby nečujne odkvapkávala voda, bola presýtená vlhkosťou. Dlhú sieň ohraničovali vápencové útvary najpodivnejších tvarov. Rovno pred nami visel z klenby mohutný stalaktit, iba na milimetre vzdialený od stalagmitu, vypínajúceho sa pod ním. Steny jaskyne boli pokryté slizkým nánosom.

Striaslo ma a naskočila mi husia koža. Nielen preto, že tu bolo chladno a vlhko. Z nepochopiteľných dôvodov som mal divný pocit, že z tmavých zákutí podzemného priestoru, nedostatočne osvetleného baterkou, sliedia po každom kroku nezvaných votrelcov uši zaiste slepých obyvateľov tohto podsvetia.

„Bří. Nedá sa povedať, že by tu bolo práve útulne,“ zahučal vedľa mňa Vilo. Aj jeho zrejme ovládli podobné pocity ako mňa.

„A kde je lopta?“ zaznel za nami Fero v hlas. Pobúrilo ma to – na neho nijako nezapôsobilo chmúrne prostredie, pripomínajúce pravek,

ani triumfálny pocit sebauspokojenia, že sme sa práve stali prvými úspešnými dobyvateľmi jaskýň v Dračej stene. Jediným centrom jeho záujmu zostával naďalej nešťastný futbal!

Obozretne sme vykročili dopredu. Vilo namieril baterku kúsok doľava a hneď prenikavo vykrikol. Baterka mu vypadla z rúk a my sme sa ocitli v nepreniknuteľnej tme. Siahol som dopredu a nahmatal kamarátov chrbát – skláňal sa a šmátral po zemi. Konečne sa opäť zažalo svetlo. Ustrnul som a rovnako ako Vilo s Ferom som nevládal zadržať výkrik.

Lúč bol zamierený na jedno miesto. Nie na loptu, tú sme ponechali úplne bez povšimnutia, ale na to, čo bolo za ňou. Schody v skale. Presnejšie, moderné kovové schodište so zábradlím. Za siedmym schodíkom boli dvere elipsovitého tvaru, zasadené priamo do nezvyčajne hladkej a zaoblenej steny jaskyne.

„Uff,“ vzdychol si Vilo, stískajúc baterku medzi prstami. Ja som mlčky stál, Fero hlasne dýchal za mojím chrbtom.

Váhavo sme sa blížili k tajomnému schodištu, až sme krok pred najnižším schodíkom zastali.

„Pôjdeme ďalej?“ spýtal sa Fero a neisto sa obzrel. Nerozhodne sme sa pozreli na Vila. Ten namiesto odpovede ukázal na dvierka. Vo svetle baterky sme síce videli aj veľmi drobné detaily, napríklad jemné vrúbkovanie zábradlia i tenučkú prerušovanú svetlú čiaru, vinúcu sa krížom cez plochu dverí. Čo sme však márne hľadali, bola kľučka, zámka alebo čokoľvek iné, čo by napovedalo, ako dvere otvoriť. Hoci sme neboli takí optimisti, aby sme očakávali, že tu nájdeme zvonček či hádam kľúčik schovaný pod kvetináčom, predsa sme tým boli trochu sklamaní.

„Skúsme aspoň zaklopať,“ radil Fero.

„Prečo, spravme to radšej ako Alibaba!“ zahlásil som a nedbajúc na Ferovo pohrdlivé vyprsknutie, vykročil som dopredu.

„Sezam, otvor sa!“ zvolal som. V tom okamihu som sa pošmykol na okrúhлом klzkom kameni, a ako som sa usiloval udržať na nohách, zachytil som sa najbližšieho pevného bodu. Bola ním nevelká svetlá pologuľa, vystupujúca z oblúka zábradlia. Vo dvierkach čosi slabučko zabzučalo, nad ich horným okrajom nečakane zablikalo fialové svetielko a dvere sa nehlučne otvorili. Zo päť sekúnd sme na ne pozerali ako teľatá a potom Vilo vykročil hore.

ZELENÁ KOMNATA

alebo kapitola štvrtá, v ktorej sa prihodí ďalší zázrak

Urobili sme zopár nesmelých krokov a ocitli sa v kruhovitej miestnosti, zaliatej mäkkým zelenkastým jasom. Osvetlenie bolo zvláštne – svetlo nevyžarovalo z lampy, ale z celej plochy stien a z okrúhleho stropu. Uprostred komnaty stál tmavozelený stôl v tvare rovnostranného trojuholníka. Všetky hrany mal zaoblené, tri trojuholníkové plochy sa mierne zvažovali k okrajom, v základni každého z trojuholníkov bol tmavší obdĺžnik, pokrytý množstvom páčiek, gombíčkov a klávesníc. Uprostred stola, v jeho najvyššom bode, bolo pod priezračnou kupolou umiestnené jasnočervené tlačidlo, vsadené do snehobieleho kruhu s čiernou obrubou. Po bokoch stola sa oproti obdĺžnikom nachádzali elegantné priesvitné kreslá neurčitej farby. Kreslá však boli dosť pochybnej konštrukcie – nemali nohy, neboli na ničom zavesené, len tak viseli vo vzduchu!

Stôl nebol ani zďaleka jediným kusom nábytku v tejto záhadnej miestnosti. Boli tam celé série nevídaných prístrojov. Napríklad súprava štyroch svietielkujúcich pologulí, ktoré svojím tvarom pripomínali radary. Z ich stredu vyčnievali asi polmetrové špirály, zakončené žiarivými guľkami veľkými ako pingpongové loptičky. Pod každou pologulou sme našli plošku, pokrytú podobne ako obdĺžniky na stole gombíkmi a ciferníkmi. Po obvode sály viselo v pravidelných vzdialenostiach niekoľko ďalších kresiel. Pozdĺž stien sa tiahli rúrky, na ktoré boli miestami napojené obrazovky s pulzujúcimi svietielkami. Asi meter napravo od vchodu stála veľká biela kovová skriňa. Na jej dvierkach bola pripevnená lesklá pologuľa s tlačidlami po oboch stranách. Po ľavej strane nám padol do očí čudsný prístroj, z ktorého všeličo trčalo. Priamo oproti nášmu vchodu črtali sa obrysy iných, pevne zavretých dverí, samozrejme, rovnako bez akéhokoľvek náznaku kľučky či kľúčovej dierky. Samotné steny boli tiež dokonale zaplnené. Na niekoľkých miestach boli do nich vsadené oválne tmavé obrazovky a vo dvoch štvorcoch aj množstvo ciferníkov. To posledné ma priviedlo na istú myšlienku.